

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Ing. L. Š.,** zast. JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem, se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje,** se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 1. 11. 2016, č. j. 59 A 42/2016 - 44,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 1. 11. 2016, č. j. 59 A 42/2016 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 29. 2. 2016, č. j. OD 197/16-3/67.1/16051/Rg, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Liberce ze dne 7. 1. 2016, č. j. MML204587/15/5350/OD/ANT; rovněž toto rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno.

Správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že žalobce jako provozovatel vozidla Škoda X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená

zákonem; bylo zjištěno, že dne 19. 1. 2015 v 15:38 hodin stál řidič s uvedeným vozidlem v ul. Budyšínská v Liberci na vyhrazeném parkovišti (IP 12), doplněném vodorovným značením V10f (pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo těžce pohybově postiženou), aniž měl oprávnění toto vyhrazené parkoviště používat; vozidlo nebylo žádným způsobem označeno.

Policie ČR v odevzdání věci ze dne 5. 2. 2015 uvedla, že neznámý řidič vozidla dne 19. 1. 2015 v 15:38 hodin. v Liberci, Budyšínská 1400 porušil § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu, tím, že neoprávněně zastavil a stál na místě vyhrazeném pro osobě těžce zdravotně postižené a toto jednání vykazuje znaky přestupku. K odevzdání věci byly připojeny fotografie vozidla ŠKODA OCTAVIA SPZ X stojícího před nákupním centrem na parkovišti označeném svislou dopravní značkou IP 12 doplněnou vodorovným značením pro zastavení a stání vozidel osob těžce zdravotně postižených.

Příkazem ze dne 9. 11. 2015 shledal magistrát žalobce vinným ze spáchání shora uvedeného správního deliktu. Žalobce se bránil odporem, proto bylo pokračováno ve správním řízení, žalobce byl vyzván k uplatnění práv účastníka řízení před vydáním rozhodnutí; rozhodnutím ze dne 7. 1. 2016 byl uznán na základě shromážděných podkladů vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za který mu byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

Odvolání podané proti rozhodnutí magistrátu žalovaný zamítl. Krajský soud rozsudkem nyní napadeným kasační stížností rozhodnutí stěžovatele jakož i rozhodnutí magistrátu zrušil. Nepřisvědčil žalobci v jeho námitce stran nedostačujícího postupu ke zjištění pachatele, shledal však důvodnou námitku týkající se nedostatečně uvedeného místa spáchání správního deliktu ve výroku prvostupňového rozhodnutí; odkázal přitom na závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že krajským soudem použitý rozsudek č. j. 2 As 111/2015 - 42, není pro danou věc plně přiléhavý, neboť v daném případě je ulice Budyšínská v Liberci dlouhá pouhých 327 m a na této ulici, mimo parkoviště u obchodního centra, jiné vyhrazené parkoviště není. K předmětnému správnímu deliktu došlo právě na parkovišti u obchodního centra (také je jediné na této ulici) a u tohoto obchodního centra je svislým i vodorovným dopravním značením (vlevo, vedle vchodu do tohoto centra) vyznačeno vedle sebe jediných 13 parkovacích míst pro osoby těžce zdravotně postižené v uvedené ulici Budyšínské v Liberci. Z těchto důvodů se stěžovatel domnívá, že místo spáchání správního deliktu bylo ve výroku rozhodnutí správních orgánů obou stupňů specifikováno dostatečně tak, aby nebylo možno jej zaměnit s jiným místem. Na podporu této domněnky stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 44/2016 - 35, ze dne 7. 7. 2016, kde bylo konstatováno, že místo spáchání přestupku uvedené *„na pozemní komunikaci I. třídy č. 13 v ulici Frýdlantská v obci Mníšek ve směru jízdy na obec Frýdlant“*, bylo dostačující, přestože tento úsek je delší než 1 km. Případně rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 216/2015, ze dne 23. 12. 2015, kterým byl potvrzen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, sp. zn. 58 A 5/2014, ze dne 7. 8. 2015, když v tomto případě bylo místo spáchání přestupku v Liberci, v ulici Londýnské – dlouhé 4,5 km.

Stěžovatel s ohledem na výše uvedené požaduje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ke kasační stížnosti vyjádření nepodal.

Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti a přípustnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud si je zcela vědom toho, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Je totiž nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku; uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda případně nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39).

K porušení povinnosti žalobce v projednávané věci mělo dle krajského soudu dojít tím, že *„v ul. Budyšínská v Liberci“* mělo být vozidlo zaparkováno na vyhrazeném parkovišti. Krajský soud takto vymezené místo označil za blíže nespecifikované.

Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval ve svých rozhodnutích, smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu. Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly rozhodovány. Vždy je třeba přihlédnout k místním poměrům, např. k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda, resp. do jaké míry přesně musí být místo spáchání skutku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.

Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by

místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez informace o tom, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 - 39, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim). Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo pro něho stání zapovězeno.

V projednávaném případě požadavky kladené judikaturou na přesnost a nezaměnitelnost skutku, který je žalobci přičítán, dle názoru Nejvyššího správního soudu ve výrokové části správního rozhodnutí splněny byly. Ač by se mohlo na první pohled zdát, že výrok rozhodnutí o vině žalobce je totožný s výrokem v rozhodnutí posuzovaném v judikátu, na který odkazoval krajský soud, není tomu tak. Výrok informaci o tom, že vozidlo stálo neoprávněně na vyhrazeném parkovišti, obsahuje. Výrok v relevantní části uvádí, že *„v ul. Budyšínská v Liberci stál řidič neoprávněně na vyhrazeném parkovišti (IP 12), doplněné vodorovným značením V10f (pro vozidlo přepravující osobu těžce postiženou nebo těžce pohybově postiženou), aniž by měl oprávnění toto vyhrazené parkoviště používat“* (zvýraznil NSS). Z uvedeného je zřejmé, že spojení *„na vyhrazeném parkovišti“* odkazuje na vyhrazené parkoviště v režimu značky V10f. Z vymezení skutku ve výroku je proto zřejmé, jaký režim parkování na místě, kde žalobcovo vozidlo stálo, platil. Místo, kde vozidlo stálo, je proto dostatečně přesně specifikované, zcela zřejmé je i z pořízené fotodokumentace, která zachycuje vozidlo žalobce s čitelnou SPZ stojící na vyhrazeném parkovišti i část obchodního domu. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na jiném nevyhrazeném parkovišti v ulici Budyšínská, resp. kdekoli jinde na této ulici. Obdobnou věc stejně posoudil Nejvyšší správní soud už např. v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 - 30.

Nejvyšší správní soud tak má za to, že správní orgán dostál svým povinnostem, když dostatečně určitě a nezaměnitelně konkretizoval skutek, pro který shledal žalobce vinným.

Krajský soud zatížil své rozhodnutí nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, když nesprávně dospěl k závěru, že místo spáchání správního deliktu není dostatečným způsobem ve výroku rozhodnutí správního orgánu uvedeno.

Nejvyšší správní soud proto napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrací k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu